

De centrale was oud. Oeroud.

Hoe oud exact wist natuurlijk het alwetende centrale brein, dat niet alleen zichzelf, maar ook het stelsel van de acht planeten met vaste tussenpozen monitorde. Diep gelegen in de buitenste schil van de vierde planeet had de centrale een taak te vervullen, die lang geleden door zijn Scheppers in hem was geprogrammeerd. Iedere vijftienduizend jaar werd de centrale uit zijn slaapstand gewekt en controleerde het brein de situatie op de derde planeet, waar tot dusver het proces van ontwikkeling van de jonge Scheppers na de zaaïng volgens plan verliep.

Dat was natuurlijk volledig volgens de verwachting, want de derde planeet was een bijna perfecte kloon van Leipoma, de planeet diep in de grote Magelhaense wolk waar de bron van het echte leven lang geleden was ontstaan. Enkel de gemiddelde temperatuur was een stuk lager, maar dat kon later worden aangepast, een klein detail. Dat juist hier, in het nabij gelegen sterrenstelsel een tiental zonnen en planeten voor uitzaaiïng geschikt waren, was niet verwonderlijk. Gemeten aan de kwantiteit van de sterrenzee, was het aantal door scanning vanaf Leipoma gevonden geschikte planeten, exact gelijk aan het verwachte. Het zaaiproces verliep geheel automatisch en het strak geprogrammeerde proces op de tien planeten zou perfect verlopen, dat deed het altijd.

De centrale had geen contact met de overige negen, hij kende zelfs hun locatie niet. Dat hoorde bij de planning van de Scheppers.

Zo verliep tweehonderdduizend jaar waarbij de jonge Scheppers zich volgens plan ontwikkelden. Na iedere controle zond de centrale een kort rapport naar Leipoma, dat niet werd beantwoord, iets wat onmogelijk aan de apparatuur kon liggen, want deze was perfect. In de blinkende centrale was zelfs geen enkel stofdeeltje te vinden, sinds honderdduizenden jaren had zich hier geen enkel levend wezen bevonden en zodoende was een atmosfeer die schadelijk zou zijn totaal overbodig. Alles glom en blonk in de atmosfeerloze omgeving. Mocht er in het extreme geval toch onderhoud noodzakelijk zijn, dan stonden onderhoudsrobots klaar om te worden ingezet. Dat was nooit gebeurd.

Het afsluiten van de slaapstand was deze keer echter geheel anders. Schakelingen die honderdduizenden jaren niet waren

geactiveerd, werden plots door de vaste sensoren, die overal in het stelsel waren geplaatst, actief en hadden een reeks van nooit eerder gegeven commando's en handelingen tot gevolg.

Het centrale brein werd gewekt en kreeg voor het eerst in zijn bestaan de beschikking over zijn volledige capaciteit. Daarnaast werd het ingebouwde veiligheidsniveau verhoogd van één naar vier. Vier betekende dat Rojak werd opgestart. Tegenover het centrale brein gleed geruisloos een deel van de glimmende wand opzij en maakte de weg vrij voor Rojak, de eigenlijke commandant van de centrale. De androïde liep op zijn zuilvormige benen soepel naar het centrale schakelpunt vanwaar hij in geval van nood een vaste verbinding met het brein kon maken, iets wat normaal gesproken niet noodzakelijk was.

Na zijn ontwaken was Rojak direct volledig op de hoogte van de situatie, maar hij schakelde terug naar de audiomodus, wat zijn Scheppers prefereerden. Hij richtte het woord tot de centrale.

‘Controle van de upload. Elfduizenttweehonderddertig jaar verstreken sinds de laatste controle. Correct?’

‘Correct verhevene.’

‘De afwijking vond meer dan tienduizendjaar geleden plaats. Waarom deze late interventie, waarom niet gelijk?’

‘Onbekend, niet te berekenen, te weinig gegevens.’

‘Geef toch maar een mogelijkheid met de gegevens die je wel hebt.’

‘Daarvoor moet mijn veiligheidsparemeter voor verkeerde deducties worden verlaagd met tachtig procent. Heb ik daar toestemming voor?’

‘Toestemming verleend.’

‘De jonge Scheppers op de derde planeet zijn uitgestorven. Ze zijn met een doelbewuste genetische manipulatie door een ruimteverend volk onvruchtbaar gemaakt en uitgestorven. De jonge Scheppers waren op dat moment qua ontwikkeling exact op het voorspelde niveau.’

Als Rojak menselijk was geweest dan zou hij ineengekrompen zijn bij het horen van deze vreselijke mededeling. De androïde reageerde echter totaal niet op de boodschap, maar berekende snel de mogelijkheden.

‘Analyse van die wezens.’

‘Lichaamsbouw in hoofdlijnen gelijk aan die van de Scheppers. Met grote zekerheid kan ik berekenen dat het een van de redden is dat ze de derde planeet hebben bezocht. De jonge Scheppers liepen hen klaarblijkelijk in de weg en zijn op deze manier vernietigd.’

‘Niet vernietigd, maar uitgestorven,’ zei Rojak in zichzelf, precies zo reagerend zoals zijn Schepper zou hebben gedaan. ‘Wat was de laatste scan van de actuele situatie?’

‘Laatste scan was klaar, direct nadat u contact met mij zocht. De ruimtevaarders noemen zich Galdenen. Ze hebben de planeet gekolonialiseerd. Na experimenten zijn er globaal drie rassen uit hen ontstaan. De oer-Galdenen hebben zich daarna teruggetrokken, of zijn uitgestorven, dat is niet te berekenen, zelfs met deze lage veiligheidsmodus niet. De rassen zijn daarna teruggevallen naar een lage ontwikkelingsstandaard en zijn hun oorsprong volkomen vergeten. Kortgeleden zijn de Galdenen teruggekomen. De bewoners van de derde planeet kenden hen natuurlijk niet meer. De Galdenen stimuleren hen in hun technische ontwikkeling, met als reden dat een oorlogszuchtig ras de planeet zou gaan vernietigen, dat moest worden voorkomen.’

‘Hoe is dat afgelopen?’

‘Dat oorlogszuchtige ras is overwonnen. Daarna heeft een grote strijd plaatsgevonden met een ander ras. Ook die hebben de Galdenen overwonnen.’

‘Verhouding tot de Scheppers?’

‘Technisch ongeveer zestig procent, maar op het gebied van de ruimtevaart zijn ze de Scheppers ver vooruit.’

‘Is dat zeker? Waarschijnlijkheidspercentage?’

‘Ik bereken honderd procent. Uw orders Rojak? Volgens protocol moet al het leven worden vernietigd, waarna een nieuwe zaaïing van jonge Scheppers moet plaatsvinden. Zal ik daar de voorbereidingen voor treffen?’

‘In geen geval centrale.’

Jeff Kirkland was kwaad. Aangezien dat regelmatig voorkwam, reageerde zijn bemanning totaal niet en was de crew van niet meer dan twee personen, bezig met de voorbereidingen op de zoveelste tocht van de T01 naar de Concord5. Kirkland, wiens kwaliteiten als gezagvoerder en ruimtepiloot slechts werden overtroffen door zijn arrogantie, vond echter zoals altijd dat hij het recht had om kwaad te zijn, vooral deze keer.

Een half uurtje geleden had de vluchtleiding doorgegeven dat er naast de vier burgers die zich al in de Concord5 bevonden, nog twee zouden worden toegevoegd.

‘Burgers,’ mompelde hij geïrriteerd voor zich uit. Kirkland respecteerde in beginsel enkel mensen die net als hij waren bevangen door het ‘ruimtevirus’ zoals hij het zelf noemde.

In de loop der jaren had hij een klein clubje gelijkgezinden om zich heen verzameld. Het was een allegaartje van astronauten, die enkel gemeen hadden dat ze stuk voor stuk in hun vakgebied tot de allerbesten behoorden.

‘Wind je niet zo op ouwe,’ sprak Rebecca, de navigator, ‘dan loop je weer zo snel af,’ liet ze er spottend op volgen.

‘Jij hebt makkelijk lullen Bec, jij duikt toch zo weer weg in jouw hoekje, ik word ook nog eens geacht die sukkels uitleg te geven over zaken die ze niet begrijpen. Over alles dus,’ liet hij er kwaad op volgen.

‘De vorige vlucht viel toch wel mee?’ grijnsde Matt Hewitt, de meest vakkundige technicus van de snelgroeïende ruimtevloot. Van alle bemanningsleden was hij absoluut de meest rustige en was hij doorgaans het minst onder de indruk van de buien van Jeff Kirkland.

‘De volgende keer maak ik jou verantwoordelijk voor eventuele burgers die steeds vaker op onze mooie schepen de boel komen verpesten. Eens kijken of je dan nog zo’n plezier hebt maat.’

Dat laatste woord betekende dat Kirkland zijn opkomende driftbui alweer onder controle had en vanaf dat moment weer de stoïcijnse captain van de Concord5 en de T01 werd.

Laura Tecli staarde verbijsterd naar de Aziatische man die haar vanuit haar gemakkelijke leunstoel vriendelijk aankeek. Ze kwam terug van haar dagelijkse middagwandelingetje. Haar gedachten waren deze keer niet bij de kleurrijke fauna rondom haar huis. De oproep naar de Galdenen hield haar ieder moment van de dag bezig.

Haar oproep via haar speciale telefoon was ontvangen, maar er was geen gesprek ontstaan. Het ene zinnetje, waarmee ze het gesprek opende, was gelijk het laatste geweest.

Ik wil graag overleg met jullie...

Niet meer en niet minder. Laura had geen enkele verwachting hoe een contact met de Galdenen zou verlopen, maar de klik waarmee de verbinding werd verbroken maakte haar onzeker, iets wat ze zelden in haar leven had meegemaakt.

De boodschap was ontvangen, daar was ze zeker van. Laura twijfelde of ze nogmaals het gesprek zou moeten starten, maar zag daar direct van af. Ze voelde dat een dergelijke actie haar onzeker deed overkomen en dat was het laatste wat ze wilde.

De gedachten van de laatste dagen raasden door haar hoofd, terwijl ze de man tegenover haar aandachtig opnam.

‘Klaar?’

‘Hoezo klaar?’ vroeg ze onzeker.

‘Klaar met je eerste gedachten over hoe ik in jouw streng beveiligde huis ben binnengekomen?’

‘Ja, dat was ik al direct,’ antwoordde ze naar waarheid.

‘En?’

‘Ik weet wie je bent en dat stelt mij gerust,’ was haar onlogische antwoord. Tim echter, met zijn ontstellende geestelijke vermogens, begreep haar direct. Hij besloot haar dat dan ook duidelijk te maken.

Hij sloeg zijn ogen op en voelde dat een enorme paniekaanval hem bij de keel greep. Ron kon niet zeggen of het de enorme pijn was die zijn zenuwen teisterden, of de claustrofobische aanval toen hij beseftte dat hij geen vin kon verroeren. Het leek of er een zwaar gewicht op iedere vierkante centimeter van zijn lichaam drukte.

Hij voelde een snijdende kou die naast de pijn zijn lichaam martelde.

Instinctmatig wilde hij gillen, maar signalen naar zijn mond of naar welk lichaamsdeel dan ook, kwamen niet aan, of werden niet verzonden, iets wat hij niet helder kon krijgen.

Hij dacht na aan de vele oefeningen die hij als kind had moeten doen om zijn emoties de baas te kunnen worden. Zijn opvoeder en oudere broer had dat belangrijk gevonden. Emoties zorgen ervoor dat je verkeerde beslissingen neemt. Zorg dat je jouw emoties onder controle hebt, jij bent de baas over je lichaam en **niet** iets vaags zoals angst, woede of verdriet, zo was hem in het hoofd geprent.

Later bij korte gevangenisbezoeken, die de broers als bedrijfsongevalletjes bestempelden, had hij deze techniek veel toegepast. En nu had hij het nodig, heel erg nodig zelfs.

Hij beeldde zich in dat de pijn eruitzag als een kluwen touw die hij langzaam uit de knoop probeerde te halen. Met iedere handeling waarvan de kluwen losser werd, was hij in staat om meer afstand te nemen van de pijn, die kunstmatig werd geactiveerd, daar was hij zeker van.

Als zij daarvoor verantwoordelijk was, dan begreep hij dat hun relatie geen enkele invloed zou hebben in hoe ze nu naar hem keek. Dan was zijn stille hoop tevergeefs. Hij was haar vijand, zij zag hem als haar vijand, daar was hij nu zeker van. De kluistervelden waren niet te overwinnen, dus waarom had ze dan die verschrikkelijke pijn zo ingesteld? Het was een puur sadistische handeling, iets dathij niet van haar kende. Of ze was gewoon heel erg kwaad, op alles en iedereen, of misschien om wat voor reden dan ook alleen maar op hem?

‘Mijn naam is Gupta en ik ben een dienaar van mijn Scheppers, de Leipomanen. Ik heb een beslissing genomen.’

Ze hielden hun adem in. Yaro haalde adem om te antwoorden, maar werd door een snelle handbeweging van Derk tot stilte gemaand.

‘Ik ben pas kort geleden gewekt, nadat mijn voorganger zichzelf heeft vernietigd. Ik heb zijn oorspronkelijke kennis tot mij genomen. Dit is een mededeling, ik heb mijzelf niet geautoriseerd om met jullie in discussie te gaan. Wie wij zijn en wat wij willen is nu niet relevant. Om mijn doelstellingen te kunnen bereiken heb ik na bestudering van de historie van de bewoners van de derde planeet, een eigen subsysteem in mij gerealiseerd teneinde jullie reacties beter te kunnen begrijpen. Dat subsysteem werkt geheel quintaal. Jullie kennen de mogelijkheden daar nog niet van. Een van de belangrijkste kenmerken is dat ingevoerde procedures zichzelf kunnen aanpassen en versterken. Jullie noemen dat kunstmatige intelligentie, een volkomen verkeerde term. Kunstmatige intelligentie zoals jullie die definiëren is nooit intelligent, maar een voortvloeiende uit programmastructuren. Quintale technieken maken een programma en het object waar het op draait echt intelligent. Daar worden dus uit het niets gedachten en filosofieën gecreëerd, die direct hardwarematig worden geïmplementeerd. Zo leren wij echt. Wat wij nog nodig hebben is essentiële invoer, dat missen we, zeker door onze pragmatische manier van werken. Door mijn programma leerde ik dat onlogische handelingen ook een goede functie kunnen hebben. Ik ben jullie beter gaan begrijpen. Ik wil vrede aanbieden onder een belangrijke voorwaarde. Ik wacht op jullie reactie.’

Yaro gebaarde naar Derk dat hij het gesprek volledig moest overnemen. Derk keek de anderen stuk voor stuk aan en ieder, zelfs Hoga, was het daarmee eens. Hij haalde diep adem en liep in zijn hoofd het hele proces nog eens na. Hij controleerde zijn uiteindelijke doel en de stappen die hij bereid was te ondernemen, gecombineerd met de in zijn ogen absoluut noodzakelijke voorwaarden.

‘Ik kan geen uitsluitel geven voordat ik jouw voorwaarde heb gehoord, Gupta.’

Hij zag niets. Niets van het stelsel van Leipoma. Het zag eruit als een gat in de sterrenzee van het kleine dwergsterrenstelsel. Niet alleen het stelsel was inktzwart, ook daarachter was niets te zien, zelfs niet met de nieuwe quintale scantechniek. Het leek wel alsof er een beschermend schild omheen was gelegd, dat visueel en scantechnisch ondoordringbaar was. Hij keek naar Hoga die net als hij ademloos naar het scherm keek en vervolgens haar schouders ophaalde.

‘Ik dacht dat ik al veel had gezien,’ zei ze met een zenuwachtig glimlachje.

‘Suzanne?’

‘Statusrapport van de vlucht Derk. De sprong is volledig geslaagd. Afwijkingen nihil. We staan voor het Leipomastelsel. Je hebt gezien dat ik het niet kan scannen.’

‘Worden de scanstralen tegengehouden? Ik bedoel, als je het met de actieve probeert, zal dat gaan? Misschien worden enkel de uitgaande stralen geblokkeerd, dat zou een negatief resultaat van de passieve scan verklaren.’

‘Toestemming om actief te scannen?’

‘Wacht even Suzanne. Yaro, jouw mening...’

‘Ik heb even met de Missie een snelle beweging gemaakt en weer terug Derk. Daardoor is het ontegenzeggelijk een feit dat er als het ware een onzichtbare koker rond het stelsel ligt. Het is echter enkel het stelsel. Van welke kant dan ook, je ziet het niet en vanuit iedere hoek waar je je bevindt is de ruimte erachter ook niet te scannen.’

‘Doorsnede van de koker?’

‘Exact één lichtdag.’

‘Exact?’

‘Ja, dat maakt mij argwanend.’

‘Mij ook.’

‘Wat bedoelen jullie?’ vroeg Laura ietwat ongerust.

‘Wij geloven allebei dat die narigheid vooruit doelbewust is gedaan om...’

‘Om ervoor te zorgen dat niemand ze iets kan doen?’ vroeg Laura begrijpend knikkend.

Dit alles leidde tot het laatste proces dat de androïde in zijn bestaan zou meemaken. Hij wachtte een moment totdat niemand vanwege de uitroep van Yaro meer alert was en activeerde zijn wapensysteem. Een van de aanwezigen die op dat moment toevallig naar de politicus keek, was getuige van het gruwelijk tafereel.

De buik van Rojak scheurde open en een loop van een vreemd gevormd wapen schoof door de bloedende lichaamsscheur naar buiten. Voordat iemand kon gillen flitste een helblauwe straal vanuit de loop naar een berekend punt in de communicatie-unit van het grote schip. Direct klonk het algemene alarm, waarbij Derk onmiddellijk naar de commando-console rende.

‘Suzanne rapport,’ commandeerde hij met onvaste stem.

De afgevaardigde Weldon is door mij geïdentificeerd als een autark werkende androïde van onbekende oorsprong. Direct na mijn bevindingen steeg het gewicht van afgevaardigde Weldon met ruim duizend kilo. Hij maakte gebruik van een zwaartekracht unit die zijn gewicht terugbracht tot dat van een mens. Nu hij niet meer functioneert heeft hij zijn normale gewicht teruggekregen. Ik heb hem voor alle zekerheid met een kluisterveld gefixeerd.’

‘Maar hoe kan dat, ik...’ begon een van de afgevaardigden die echter door een kort handgebaar van Derk tot stilte werd gemaand.

‘De door die straal veroorzaakte schade?’ vroeg Derk die naar Yaro gebaarde om de nu stilstaande politicus te onderzoeken.

‘De meer dan lichtsnel communicatie is vernietigd klonk de stem van de scheepscomputer. ‘De schade is niet te repareren.’

‘We zijn dus niet meer in staat om Terra te bereiken,’ stelde Derk nuchter vast.

‘Dat kon toch al niet als we niet weten waar wij ons hier bevinden,’ zei een andere afgevaardigde die wat meer kleur op haar gezicht had gekregen.

‘Dat had wel gekund,’ zei Derk afwezig. ‘Deze systemen werken ongeacht de richting en afstand op het ontvangende station. Suzanne, de units van de Explorers?’ vroeg hij hoopvol, echter tegen beter weten in.

‘De straal veroorzaakte een overbelasting van het zendkristal. Omdat standaard de systemen van alle schepen zijn gekoppeld, is overal het kristal verbrand.’

Derk staaarde naar het scherm. De te nemen beslissing viel hem zo zwaar dat hij onpasselijk werd. Hoga omhelsde hem. Ze kuste hem vol op zijn lippen en keek haar geliefde diep in de ogen aan.

‘Neem de juiste beslissing. Het is in dit geval makkelijk. Er is maar één beslissing mogelijk en dat weet iedereen. We hoeven hier ook niet over te stemmen.’

‘We staan allemaal achter je en zijn het helemaal met je eens,’ klonk de stem van Tim door de centrale.

Derk slikte en gaf Suzanne de benodigde commando’s.

De oorlogsbodems verschenen vijf minuten later in het stelsel.

De twee Missieschepen stonden aan beide kanten van Leipoma. De Explorers vlogen als horzels tussen de schepen van de Leipomanen door. De tegenstanders gebruikten groenkleurige afweerschermen en schoten met paarse stralen. Twee van die stralen doorboorden het stootscherm van een Explorer. De Leipomanen stuurden alle beschikbare eenheden naar de Missieschepen, vijfduizend in totaal.

‘Transportkanonnen inzetten’ zei Derk somber. Hij wist dat het nu snel voorbij zou zijn.

Dit wapen creëerde een zwaartekrachtlijn als soort van lasso. De lijn werd met grote precisie in een object geplaatst, waarbij verdedigingsschermen domweg werden gepasseerd. Daarna materialiseerde een tactische kernbom in het object. De Leipomaanse schepen werden systematisch vernietigd.

De oorlogsbodems waren ieder met bijna duizend van dergelijke kanonnen uitgerust. Nadat de tegenstanders waren vernietigd, werden de kanonnen gericht op de drie planeten van de Leipomanen. Zwarte kernbommen scheurden de planeten in stukken die door de zwaartekrachtkanonnen een voor een werden verpulverd.

Een half uur later was het voorbij.

De Leipomanen en de drie bewoonbare planeten bestonden niet meer.

Derk was somber en verspilde er verder geen woorden aan. Zijn commando om terug te keren naar Terra was het enige dat hij kon doen

Het was voorbij.